

เมื่อสื่อพยายาม “ปรุง” เรื่องชายรั้งชายให้เป็นสินค้า The Media tried to garnish MSM as a product

เบญจรงค์ ธีระผลิกะ

สาขาการสื่อสาร คณะบริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ และการสื่อสาร มหาวิทยาลัยนเรศวร

Email : Tirapalikab@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้นำเสนอการ “ปรุง” ของสื่อให้เรื่องราวทางเพศกลายเป็นสินค้า การทบทวนวรรณกรรมที่มีผู้ศึกษาก่อนหน้าว่าในอดีตเรื่องราวของเพศนอกกลุ่มศึกษาอะไร และได้ผลการศึกษาวางอย่างใด เมื่อเปรียบเทียบกับปัจจุบันในภาพยนตร์และซีรีส์ต่าง ๆ ผ่านแนวคิดเรื่องเพศนอกกลุ่ม เรื่องทุน เรื่องการปรุงภาพแทน เรื่องอำนาจ และสุดท้ายคือการเหมารวมจากภาพที่ตนเองเป็นผู้รับรู้และตีความ โดยพยายามทำให้เห็นว่าเมื่อสื่อปรุงแนวคิดเรื่องเพศให้เป็นสินค้า เมื่อทั้งหมดถูกรับรู้ไปในมุมมองนั้นการพยายามทำให้ร่างกลายเป็นสินค้าทางเพศ หรือวัตถุทางเพศที่ผู้ปรุงรายใดมีทรัพยากรมากก็จะพยายามปรุงและยึดเหนี่ยวแนวคิดนี้ให้กับคนในสังคม เมื่อผู้ชมหรือผู้บริโภครับรู้แล้วก็จะเริ่มการตีความว่าเมื่อไหร่ก็ตามพบเจอกับกลุ่มคนเพศนอกกลุ่มก็จะเหมารวมว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นแบบนี้ ยังเป็นการนำเสนอเรื่องที่เกิดซ้ำๆ เพศวิถีแบบรักต่างเพศเป็นใหญ่ โดยไม่ได้เปิดรับความจริงหรือความเป็นไปอีกด้านหนึ่งเลย

คำสำคัญ: เพศนอกกลุ่ม ภาพแทน การเหมารวม เกย์ สื่อมวลชน

Abstract

This article presents the "garnish" of the sex story into a product by the intermediary. Reviews of previous literature on the history of sexuality for the case in point MSM (Men who have sex with men) The author compare literature with the films and series, through the concept of gender, the concept of the capitalist, the concept of representation, the concept of power, and finally, the concept of stereotype. The stereotype of the image in their audience and interpretation By trying to prove that when the media concept of gender as a product, affecting MSM or society When the audience or the consumer recognizes and then starts to interpret when, whenever meeting with a group of people outside the group, they will merge that they are all like this. The more is the presentation of the story that is reproduced, emphasizing sexuality as a way of love without being open to the truth or the other side

Keyword: MSM Representation Stereotype Gay Media

วันที่รับบทความ : 25 ตุลาคม 2561

วันที่แก้ไขบทความ : 10 มกราคม 2562

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ : 27 กุมภาพันธ์ 2562

ปริทัศน์แห่งการปรุง

การศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิถีทางเพศในสังคมไทยมีอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน การทำการศึกษาของนักวิจัย นักวิชาการ นิสิตนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก รวมทั้งในองค์กรธุรกิจต่าง ๆ ที่พยายามทำการศึกษาเรื่องราวของเพศวิถีต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจ แยกประเภท รวบรวมความพึงพอใจ ความคิดเห็นต่าง ๆ ในการประชุมวิชาการต่าง ๆ หรือแม้กระทั่งการสำรวจความคิดเห็นของกลุ่มเพศวิถีต่างในงานเทศกาลหรือสถานที่ต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้เริ่มมีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ผู้ศึกษาพบว่าการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเพศวิถีในวิทยานิพนธ์ยุคแรกที่เคยแพร่อยู่ในระบบสืบค้นออนไลน์ เช่น เครือข่ายห้องสมุดออนไลน์ ที่มีชื่อเสียงอย่าง ThaiLIS มีชื่อการศึกษาเรื่อง การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน ของ เพ็ญมาส กำเหนิดโทน [1] ซึ่งผลการศึกษานั้นกล่าวถึง “ครูส่วนใหญ่คิดว่าเกย์เป็นคนที่มีความปัญหาในการปรับตัวด้านจิตใจ ด้านสังคม” จากการศึกษาที่มีบันทึกนั้นพบว่าครั้งแรกที่ครูพบเห็นนักเรียนที่เป็นเกย์ ครูก็มีชุดความคิดที่ว่า “ต้องเป็นเด็กมีปัญหา” “มีปัญหาทางจิต” “มีปัญหาทางสังคม” ในการศึกษาในยุคต่อมานอกจากศึกษาประเด็นการยอมรับแล้วก็เน้นศึกษาประเด็นของรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม การเปิดรับสื่อ ซึ่งมีงานวิจัยเล่มหนึ่งที่ได้รับการอ้างอิงอย่างมากซึ่งเป็นของ กิ่งรัก อิงคะวัต [2] เรื่อง รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม การบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการศึกษาที่พยายามทำความเข้าใจกลุ่มเพศวิถีอื่น ๆ โดยการศึกษาและหาความสัมพันธ์ของรูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม การบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มวัฒนธรรมย่อยกลุ่มหนึ่งในสังคม และมีขนาดเพียงพอที่เกิดเป็นตลาดทางธุรกิจได้ รวมทั้งการจัดกลุ่มเพศวิถีให้ชัดเจนมากขึ้น ซึ่งการศึกษาก่อนหน้านั้นนั้นไม่ได้มีการศึกษาเพื่อจัดกลุ่มการปฏิสัมพันธ์หรือการแบ่งกลุ่มเพื่อตอบสนองความต้องการทางธุรกิจเลย งานวิจัยนี้จึงเป็นงานวิจัยแรกที่น่าเสนอเรื่องราวดังกล่าวให้เห็นเป็น

รูปธรรม และหลังจากการศึกษานั้นก็เริ่มมีการศึกษาขึ้นต่าง ๆ ที่พยายามศึกษาปัจจัย เรื่องสิทธิมนุษยชน แล้วก็มี การเริ่มที่ศึกษาพฤติกรรมของเพศวิถีที่ไหลไปตามวัฒนธรรมประชาานิยมมากขึ้นเช่นการศึกษาเพศวิถีผ่านสื่อโทรทัศน์ การศึกษาเพศวิถีผ่านภาพยนตร์ การศึกษาเพศวิถีผ่านวิถีชีวิต จนกระทั่งปัจจุบันการศึกษาเรื่องเพศวิถีก็เดินทางมาจนถึงการพยายามเข้าใจเพศวิถี การพยายามที่จะประกอบสร้างเรื่องราวเพศวิถีให้กลายเป็นสินค้าต่าง ๆ เพื่อให้ผู้บริโภคที่นิยมชมชอบในเรื่องที่เกี่ยวกับเพศวิถีสามารถบริโภคกันอย่างแพร่หลาย

จากการศึกษาของผู้เขียนในระยะเวลาหนึ่งจึงสามารถแบ่งกลุ่มของการศึกษาได้ 3 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 คือการศึกษาเรื่องเพศวิถีโดยให้สังคมตัดสิน เช่น การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน ของ เพ็ญมาส กำเหนิดโทน [1], ภาพลักษณ์เกย์ในสายตานักศึกษา ของ รวมพล สายอรุณ [3], การยอมรับของอาจารย์ต่อนักศึกษาที่เป็นเกย์ : กรณีศึกษาอาจารย์ในสถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ของ จารุงศ์ สายะโสภณ [4], ผลกระทบต่อพ่อแม่ด้านจิตใจและสังคมกรณีลูกเป็นเกย์ ของ เศรษฐวิรัช พัฒน์สุวรรณ [5] เกิดมาเพื่อเป็นเกย์ ของ ประภาศรี จีระยิ่งมงคล [6] และ ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักชายในสายตานิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน ของ รัตนา ทรัพย์สงวน [7] เป็นต้น

กลุ่มที่ 2 คือการศึกษาเพศวิถีโดยเริ่มให้คนในสังคมตัดสิน แต่ก็เริ่มมีความเข้าใจเพศวิถีต่าง ๆ เช่น กิ่งรัก อิงคะวัต [2] เรื่อง รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรม การบริโภค และพฤติกรรมการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร, วิถีชีวิตคู่ของเกย์ในกรุงเทพมหานคร ของ วาสนา ห่วงรักษ [8], เกย์ : กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รกร่วมเพศ ของ บงกชมาศ เอกเอี่ยม [9], การบริหารจัดการนิตยสารสำหรับเกย์ ของ สหาศัย พงศ์ศิริ [10], การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์ ของ ทศพร มณีศรีขำ [11], กระบวนการการกลายมาเป็นผู้ชายชายตัว : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ชายชายตัว ให้เกย์ในกรุงเทพมหานคร ของ อนันต์ นาวาโล [12], เว็บไซต์เกย์ : พื้นที่สาธารณะสำหรับคนชายขอบ ของ ชินวร พาดิษฐ์ [13], พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ที่อาศัยในเขตจังหวัดขอนแก่น ของ กฤษ เตชะประเสริฐ [14], กลวิธีทางภาษากับการ

นำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม เกย์ออนไลน์ ของ ธีระ บุชบกแก้ว [15], วิถีชีวิตชายชายตัวในบาร์เกย์ย่านสุรวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของ ญาณัฐภูฏาส์ ซ่อนกลิ่น [16], Discourse of gay dance music in the context of contemporary Bangkok ของ Sarupong Sutprasert [17], การสร้างอัตลักษณ์เกย์ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย ของ ศรัณย์ มหาสุภาพ [18] เป็นต้น

กลุ่มที่ 3 คือการศึกษาเพศวิถีโดยผู้ศึกษาเป็นคนในแล้วศึกษาวิถีของคนในในมุมมองของคนใน โดยคนในในความหมายของผู้เขียนนั้นไม่ได้หมายถึงผู้ที่วิจัยเรื่องชายรับชายคนนั้นจำเป็นต้องเป็นชายรับชายเท่านั้น แต่ความหมายของผู้เขียนนั้นต้องการที่จะหมายถึงผู้ที่ศึกษาเรื่องราวของเพศวิถีโดยพยายามจะเข้าใจรวมทั้งใช้ความพยายามในการนำเสนอผลการศึกษาที่ออกมาในแง่มุมมองที่ระมัดระวัง เช่น เกย์ : กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ ของ ปุรินทร์ นาคสิงห์ [19], ความสนใจทางการเมืองไทยของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในอำเภอเมืองเชียงใหม่ ของ นที ธีระโรจนพงษ์ [20], การศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์ ของ อติรัตน์ พุทธอาสน์ [21], การพัฒนาเว็บไซต์สำหรับสังคมเกย์ชาวไทย โดย อภิญา เสี่ยงสืบชาติ [22], เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม ของ พจมาน มูลทรัพย์ [23], ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ "ควิง" ในเขานา M ของ จตุพร บุญ-หลง, [24], ขบวนการเคลื่อนไหวของเกย์ในสังคมไทยภาคปฏิบัติการและกระบวนการทัศน์ ของ นฤพนธ์ ด่วงวิเศษ [25], การศึกษาชีวิตของชายชายบริการทางเพศในสถานบริการบาร์เกย์เขตเมืองพัทยาจังหวัดชลบุรี ของ วริสรา ศรีวัฒนวรชัย [26], การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์ ของ กฤตณัฐ เฟื่องชัย [27], คาราโอเกะคลับ : พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน ของ เอกศาสตร์ สรรพช่วง [28], การสร้างความหมายและตัวตน "เกย์" ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์ ของ เนติ สุนทราวารวิทย์ [29], ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย ของ ธาณี ชื่นคำ [30], พื้นที่แห่งการซ่อนอำพรางในบาร์โรว์เกย์ย่านสันติธรรม จังหวัดเชียงใหม่ ของ จิรณนิน กิติกา [31], นักศึกษาเกย์กับอาชีพพนักงานนวดในสปาเกย์ ของ ญัฐพล แก้วเกิด [32], YAOI : การตุ๋นเกย์โดยผู้หญิงเพื่อผู้หญิง ของ ญาณธร เจียรรัตนกุล [33], การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อแสดงตัวตนทางสังคมของกลุ่มเกย์ในจังหวัด

เชียงใหม่ กรณีศึกษา Facebook Page ของ ประชาญา เทพเทวิน [34], ปัจจัยที่สนับสนุนการสร้างสรรค์เนื้อหาเพศนอกกรอบในภาพยนตร์เรื่อง "รักแห่งสยาม" ของมะเตี้ยว ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล ของ เบญจรงค์ ธีระผลิกะ [35] เป็นต้น การศึกษาในส่วนนี้พบประเด็นของการศึกษามุมของคนในเพื่อทำความเข้าใจปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น มากกว่าการวิพากษ์วิจารณ์หรือชี้ข้อถูกผิดของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น

ในส่วนแรกของบทความนี้จะกล่าวถึงปฐมบทของการปรุง ตลอดจนความขึ้นนี้ผู้เขียนจะใช้คำว่า “ปรุง” ซึ่งในราชบัณฑิตยสถานคำว่า “ปรุง” คือ [ปรุง] เป็นคำกริยาที่หมายถึงประสมหรือประกอบให้เหมาะสม [36] ซึ่งการผสมในที่นี้หมายถึง การปรุงแต่ง การประกอบสร้าง การสร้างเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้นทำให้เรื่องราวของเพศวิถีกลายเป็นสินค้าที่พร้อมให้ผู้บริโภคเลือกบริโภคได้ตามอัธยาศัย

“การปรุง” การประกอบสร้าง หรือ ทักษะประกอบสร้าง (Constructionist Approach) ที่มองว่าความเป็นจริงเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาได้ภายใต้กระบวนการทางสังคม ดังนั้นจึงไม่สนใจว่าในโลกทางกายภาพจะมีข้อเท็จจริงเช่นนั้นอยู่หรือไม่ แต่เราก็สามารถสร้างความเป็นจริงให้เกิดขึ้นได้ [46] จากการประกอบสร้างขึ้นมาโดยภายใต้แนวคิดนี้ ความจริง (Reality) นั้นอาจไม่ได้มีอยู่จริงตามธรรมชาติ ทว่าความจริงจะเกิดขึ้น ก็ต่อเมื่อผู้คนมีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กันกับสภาพแวดล้อมบนบริบทและสถานการณ์ต่าง ๆ นำไปสู่การรับรู้ (Perception) ในสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นนั้น รวมทั้งได้รับการตีความ (Interpretation) ดังนั้นความจริงที่เกิดขึ้นตรงหน้านั้นเป็นความจริงที่เป็นอัตวิสัย ที่สามารถอธิบายต่อได้ว่าหากผู้รับรู้สิ่งนั้นมีชุดความคิด หรือองค์ความรู้อยู่เท่าใด ผู้นั้นก็จะมีตีความการประกอบสร้างนั้นด้วยความรู้ที่ตนเองมี

การประกอบสร้างความจริงในสังคมนั้นล้วนมีเรื่องของ “อำนาจ” เป็นส่วนประกอบ ในการควบคุมทางสังคม (Social Control) เพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ (Unity) และเพื่อยึดเป็นระเบียบแบบแผน ความจริงสำเร็จรูปโดยไม่อาจโต้แย้งได้ แต่ในขณะเดียวกัน Stuart Hall กล่าวว่าความจริงไม่ได้มีเพียงหนึ่ง หรือเพียงด้านเดียวเท่านั้น เพราะด้านที่ตนได้รับรู้รับทราบนั้นเป็นด้านที่ตนเองมีการรับรู้และตีความแล้ว [37] ส่วนอีกด้านหนึ่ง

คือการถูกการประกอบสร้างจากอำนาจ แต่เป็นการรับรู้จากภาพแทนความจริง (Representation) ซึ่งอาจจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง หรือไม่จริงเลย ทั้งนี้เพื่อนำไปอ้างอิงกับความจริง ธเนศ วงศ์ยานนาวา [38] กล่าวว่า “ภาพตัวแทน คือ ภาพจำลองของสรรพสิ่ง รวมไปถึงความรู้ ความคิดของมนุษย์” รวมทั้ง กาญจนา แก้วเทพ; สมสุข หินวิมาน [39] ได้อธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า “ทฤษฎีเรื่องภาพตัวแทนเชื่อว่าความจริงไม่ได้ดำรงอยู่แต่ขึ้นอยู่กับการประกอบสร้างขึ้น มาโดยคนและสังคม เช่น ในกรณีของภาพตัวแทนโสเภณีในละครโทรทัศน์ มักจะถูกประกอบสร้างให้เป็นภาพแบบฉบับ (Typical) ของผู้หญิงแต่งตัวจัดจ้าน แต่งหน้าฉูดฉาด พูดจาไม่ไพเราะและเป็นผู้หญิงที่ไม่ดีในสังคม” ดังนั้น ดังนั้น ภาพตัวแทนจึงไม่ใช่การสะท้อนความเป็นจริง หากแต่เป็นการประกอบสร้างขึ้น ซึ่งภาพตัวแทนที่เป็นการจำลองภาพของบุคคลนั้นๆ จนกระทั่งกลายเป็นการปรุงแต่งตัวตนในมุมมองของบุคคลอื่น มากกว่าตัวตนของกลุ่มชายรักรักชายเอง

ฉะนั้นในบทความชิ้นนี้ผู้เขียนจะใช้คำว่า “ปรุง” เพื่อให้ความหมายแทนความว่าประกอบสร้าง หรือภาพตัวแทนที่ถูกสร้างขึ้น ของเรื่องราวเพศวิถีที่เกิดขึ้นผ่านการปรุงในภาพยนตร์ และปัจจุบันคือละครชุด (ซีรีส์) ที่ได้รับความนิยมจากผู้ชม จนทำให้ผู้ผลิตนั้นปรุงเรื่องราวของเพศวิถีออกมาอย่างมากมาย ดังตัวอย่างเช่น ผู้ศึกษาพยายามเรียบเรียงรายชื่อซีรีส์ที่เกี่ยวข้องกับเพศวิถีที่สามารถพบในช่องต่าง ๆ ในปัจจุบันมีดังต่อไปนี้ Kiss the Series รักต้องจูบ (2016), Bad romance the series (2016), The extra วงการร้าย วงการรัก (2016), รุ่นพี่ Secret love ตอน Puppy Honey (2016-2017), U-PRINCE SERIES ตอน เฟิร์สคลาส (2017), รักชั้นนัย The Underwear (2017), กามเทพบรรณา (2017), 21 Days 21 วัน ฉันรักนาย (2017), Slam Dance ทุ่มผีนสนั่นพลอร์ (2017), มั่นต์กับมิว To Be Continued (2015), ลมเปลี่ยนทิศไตรภาค ตอน SUMMER BUDDIES (2016), Sotus the Series พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง (2016), Thematic The Series มิตรรักผ่านเลนส์ ตอน รุ่งสีเทา (2016), Make It Right the Series รักออกเดิน (2016-2017), My Bromance พี่ชายเดอะซีรีส์ (2016), Diary Tootsies The Series (2016-2017), Water Boyy The Series (2017), 2Moons The Series เดือนเกี้ยวเดือนเดอะซีรีส์ (2017), Together with me ออกหักมารักกับผม (2017), What the duck

(รักแลนด์) (2018) เป็นต้น เมื่อเกิดการสร้างซีรีส์ออกมาเพื่อเป็นสินค้าให้ผู้บริโภคในตลาดบริโภคอย่างมากมายแล้ว [48] กลุ่มผู้สร้างกลุ่มแรกนั้นมีความสำคัญอย่างไร และต้องปรุงเช่นไรให้สังคมบริโภค นั่นคือสิ่งที่สำคัญ ประเด็นสำคัญ เมื่อทุนในการสร้างภาพยนตร์ยังคงมากขึ้น แต่ผู้บริโภคสามารถเลือกที่จะชมได้ทั้งถูกและผิดกฎหมาย ผู้สร้างหรือผู้ปรุงหลายคนก็เปลี่ยนมาสร้างซีรีส์ที่มีต้นทุนไม่สูงมากนัก แต่สามารถทำให้ใกล้ชิดผู้ชมได้มากขึ้น

เมื่อมีการปรุงเกิดขึ้น

ดังเช่นตัวอย่างจากการทบทวนงานวิจัย จะพบว่า เริ่มต้นผู้ปรุงจะพยายามสร้างความเป็นอื่น (The otherness) ให้กับสิ่งที่พวกเขาสร้าง ดังจะพบว่า ภาพยนตร์ในยุคแรกนั้นมักจะสร้างเรื่องเพศวิถีให้ตลกโปกฮา รวมทั้งพยายามที่จะทำให้ตัวละครที่มีเพศวิถีต่างนั้นเป็นตัวประหลาด จากการศึกษาของ ไชยศิริ บุญยกุล ศรีรุ่ง [40] พบว่า เพศสภาพชายรักชายในภาพยนตร์ไทยที่พบมากที่สุดเป็นอันดับแรกคือตัวตลก ส่วนเพศสภาพของชายรักชายที่พบน้อยที่สุดในภาพยนตร์ คือ บุคคลปกติ โดยเพศสภาพนั้นเกิดจากประกอบสร้างทางสังคม และวัฒนธรรมในภาพยนตร์มีส่วนในการกำหนดความหมายของเพศสภาพชายรักชาย ที่มีผลต่อบทบาทหน้าที่ สิทธิของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ เพศวิถีของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์นั้นมี 4 รูปแบบ ได้แก่ กะเทย เกย์ ไบแซกซ์วล และไม่ชัดเจน ซึ่งแต่ละรูปแบบนั้นเกิดจากวิถีทางเพศของตัวละครชายรักชายในภาพยนตร์ในการแสดงออก ทางอัตลักษณ์ทางเพศ ความปรารถนาทางเพศ วิถีปฏิบัติทางเพศ ความพึงพอใจทางเพศ การแสดงท่าทีทางเพศ ลักษณะการแสดงเพศวิถีของตัวละครชายรักชายนั้นยังถูกกำหนดโดยระบบความคิดและความเชื่อเรื่องเพศจากสังคมอีกชั้นหนึ่ง วิธีการเล่าเรื่องเพื่อสื่อความหมายเพศสภาพและเพศวิถีของชายรักชายในภาพยนตร์ไทยมีกลวิธีการเล่าเรื่องที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้โครงสร้างการเล่าเรื่อง การใช้ความหมายคู่ตรงข้าม การใช้รหัส เพื่อกำหนดความหมายเพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ จากผลการศึกษาข้างต้นจะทำให้พบว่า “ตัวตลก” เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นอย่างยาวนานผ่านการแสดงตัวละครที่เป็น “เพศนอกกรอบ” [41] ที่มีนิยามมาจากการที่ในสังคมไทยปัจจุบัน คงสงวนไว้ในการระบุเพศคือ หากเกิดมาแล้วมีอวัยวะ

เพศชาย ก็จะนำทารกคนนั้นบรรจุไว้ในสถานะผู้ชาย มีคำนำหน้าว่า เด็กชาย นาย เป็นต้น เช่นกันหากเด็กที่เกิดมามีอวัยวะเพศเป็นหญิง ก็จะนำเด็กคนนั้นบรรจุไว้ในสถานะผู้หญิง มีคำนำหน้าชื่อว่า เด็กหญิง นางสาว นาง ตามลำดับโดยไม่ได้นำถึงพฤติกรรมทางเพศวิถีว่าทารกคนนั้นอาจไม่ต้องการเป็นผู้หญิง หรือมีความต้องการแบบผู้หญิง หรือทารกผู้นั้นอาจไม่ได้ต้องการเป็นผู้ชายหรือเพศวิถีเป็นผู้ชาย มีงานวิจัยหลายชิ้นที่เสนอเรื่องตัวละครเพศนอกกลุ่มในยุคแรกมักเป็น “ตัวตลกโปกฮา” รวมทั้ง “เป็นผู้ป่วยทางจิต” เป็นคนมักมากในกามคุณ” “เป็นคนวิปริต (Queerness)” [42] และที่สำคัญคือ “มักไม่ประสบความสำเร็จในความรัก” ทั้งสิ้น [41] ไม่ว่าจะเป็น การศึกษาของ ทศพร มณีศรีขำ [10], การศึกษาของ ธาณี ชื่นคำ [30], การศึกษาของปริญทร์ นาคสิงห์ และ ธาตรี ได้ฟ้าพูล [43], การศึกษาของ เบญจรงค์ ธีระผลิกะ [35] ที่พบว่าทั้งหมดยังคงมีอัตลักษณ์หรือการปรุงตัวละครเพศนอกกลุ่มให้ตลกโปกฮา ซึ่งล้วนแต่เป็น “การล้มล้างในเชิงสัญลักษณ์ (Symbolic Annihilation)” นั้นหมายความว่าสังคมไทยยังไม่ก้าวผ่านปริมปราคติเรื่องเพศหลักอย่างนั้นหรือ เป็นแค่การปรุงของคนนอกที่พยายามปรุงให้เพศนอกกลุ่มเป็นอย่ำนั้น การที่ผู้เขียนใช้คำว่าคนนอกนั้น เป็นคำศัพท์ทางมานุษยวิทยาที่หมายถึง ผู้ที่เป็นคนในพื้นที่มีตำแหน่งแห่งที่นั้นๆ หรือมีประสบการณ์ร่วมกับเหตุการณ์นั้น ย่อมอยู่ในฐานะ “คนใน” อธิบายได้ชัดเจนดีกว่า รู้จริงกว่า ไปจนถึงน่าเชื่อถือกว่า “คนนอก” ที่ไม่ได้อยู่ในพื้นที่หรือเหตุการณ์ร่วม [41][44] ซึ่งคล้ายกับทฤษฎีจุดยืนสตรีนิยม (Feminist Standpoint Theory) ที่ประยุกต์พัฒนามาจากแนวคิดมาร์กซิสต์ (Marxism) และ “จุดยืนกรรมกร” (Proletarian Standpoint) และมีแนวโน้มว่าเมื่อคนนอกเป็นผู้ปรุงแน่นอนมันคือการสร้าง “ความเป็นอื่น” แทนที่

เมื่อร่างกลายเป็นทุน

เมื่อเวลาเปลี่ยน การบริโภคสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเพศนอกกลุ่มก็ถูกนำไปผูกกับร่างกายของผู้แสดง ที่จะต้องมีร่างกายกำยำ มีกล้ามเนื้ออย่างเห็นได้ชัด การใช้เรือนร่างเป็นสินค้ามีมายาวนานแล้ว แต่เพิ่งถูกนำมาผูกโยงกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ [42] และการสร้างซีรีส์ที่เริ่มต้นขึ้นจากฝั่งตะวันตก และไหลบ่าเข้ามายังฝั่งตะวันออกรวมทั้งประเทศไทยเช่นกัน การนำเสนอเรือนร่างของผู้ชายที่กำยำ ถอดเสื้อกล้ามแน่น ๆ นั้นกลายเป็น

กระแสที่เกิดขึ้นในปัจจุบันอย่างมาก เพราะเรือนร่างของนักแสดง ซึ่งในกรณีนี้เป็นภาพตัวแทนจากภาพยนตร์หรือซีรีส์มักจะต้องมีร่างกายกำยำ การถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อ ๆ ในฉากต่าง ๆ จึงปรากฏมากขึ้นในสื่อปัจจุบันจนกลายเป็น “ฉากบังคับ” ที่จำเป็นต้องมี [42] จึงส่งผลให้ร่างกายของผู้แสดงเป็น “ทุนที่สำคัญ” ในการรับบทบาทต่าง ๆ รวมทั้งสามารถที่จะขยายทุนในไปให้มากขึ้นอีกด้วย

นักวิชาการด้านสื่อการศึกษาแนววิพากษ์หลายคน เช่น นอร์เบิร์ต เอเลียส (Norbert Elias) มิเชล ฟูก็อดต์ (Michel Foucault) ปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ฯลฯ ได้เคยทำการศึกษาเรื่องร่างกายกับการสื่อสารและเป็นการเปิดน่านฟ้าของแวดวงวิชาการให้ กว้างออกไปด้วยการ “มองร่างกายให้เป็นสื่อ” จนกระทั่งการศึกษาเรื่อง “การเมืองเรื่องร่างกาย” (Body Politics) กลายเป็นประเด็นที่แวดวงวารสารศาสตร์และนิเทศศาสตร์สนใจกันอย่างมากในปัจจุบัน [39] ดังนั้นภาพเรือนร่างของชายหนุ่มรูปงามที่ปรากฏในภาพยนตร์หรือแม้กระทั่งซีรีส์จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอีกต่อไป กลับกันหากภาพยนตร์หรือซีรีส์เรื่องใดไม่มีฉาก “วาบหวี” ดังกล่าวอาจจะไม่ได้รับกระแสตอบรับ หากมองในมุมของ Michel Foucault นักปรัชญาคานสำคัญจะพบว่า Foucault [45] กล่าวถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจไว้ การสร้างร่างกายเป็นทุน (Capital) ชนิดหนึ่งที่จะนำไปสู่การขยายทุนชนิดต่าง ๆ ได้ ตั้งแต่ทุนทางเศรษฐกิจ ทุนวัฒนธรรม อาทิ ปกิริยา ทุนสัญลักษณ์ ทุนทางสังคม และจะมีบุรุษเพศ บางคนเท่านั้นที่จะนำการสร้างร่างกายมาแปลงเป็นทุนได้ [46] เช่น ดารา นักแสดง นายแบบ หรือแม้กระทั่งเด็กหนุ่มรูปงามอื่น ๆ ที่ผลักดันตนเองออกมาเพื่อให้สังคมได้พบเห็นผ่านช่องทางต่าง ๆ ของสื่อ เป็นต้น

“เพศนอกกลุ่ม” กลายเป็นสินค้าทางเพศ

สื่อมักปรุงภาพแทน ความเป็นชายผ่านเรือนร่างอันกำยำ และการมีกล้ามเนื้อท้องที่สวยงามคมชัด จนทำให้นักแสดง ตลอดจนผู้มีชื่อเสียงมากมาย รวมทั้งวัยรุ่นที่มีหน้าตาที่ตรงกับค่านิยมในปัจจุบัน เช่น ผิวขาว หน้าตาดี และที่สำคัญมีรูปร่างที่สวยงามแล้ว ก็มักถูกดึงมาประกอบละคร ภาพยนตร์ ซีรีส์ต่าง ๆ และยังมีโอกาสที่จะได้เข้าสู่วงการบันเทิงได้ง่ายกว่า ภาพลักษณ์ความเป็นชายและเรือนร่างของบุรุษเพศเหล่านี้ ล้วนถูกประกอบสร้างโดยสื่อแขนงต่าง ๆ และถ่ายทอดเข้าสู่กลุ่มผู้ชาย

เรือนร่างบุรุษเพศจึงกลายเป็นทุนชนิดใหม่ ที่นำไปสู่การขยายทุนทางเศรษฐกิจได้ และเรือนร่างบุรุษที่ปรากฏอยู่ในสื่อต่าง ๆ ที่สามารถพบเห็นได้ [46]

กระแสความนิยมในเรือนร่างต่าง ๆ นั้นส่งผลให้เกิดการปรุงและผลิตซ้ำในการปรุงเนื้อหาของภาพยนตร์และซีรีส์ในปัจจุบันอย่างมาก ดังที่จะเห็นได้จากรายชื่อยี่ห้อที่ผู้ศึกษานำมาเป็นตัวอย่าง ก็จะทำให้ทราบวิวัฒนาการการที่ตัวละครแทบทุกตัวจำเป็นต้อง “เปลือยได้” เพราะเมื่อใดก็ตามที่ตัวละครหนุ่มเหล่านั้น “เปลือยได้” ก็จะส่งผลให้สินค้าชนิดนั้น ๆ ซึ่งในกรณีนี้หมายถึงภาพยนตร์และซีรีส์ “ขายได้” เสมือนหนึ่งว่าปัจจุบันยังตัวละครหนุ่มนั้นมีการ “เปลือยกาย” ได้มากขึ้น ก็จะยิ่งส่งผลให้ตัวละครหนุ่มผู้นั้นมี “รายได้” มากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการผลิตซ้ำชุดความคิดนี้ลงไปในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับเพศนอกกลุ่มอย่างต่อเนื่องส่งผลสำคัญต่อกลุ่มเพศนอกกลุ่ม เพราะเมื่อสังคมเกิดการรับรู้จากการปรุงสร้างของผู้ผลิตบ่อยเข้า สังคมก็จะรับรู้ ติความว่าเพศนอกกลุ่มจริง ๆ ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องมีกล้ามเนื้อ ต้องขาวดี ต้องรูปร่างหน้าตาดี ต้องแต่งกายดี รสนิยมดี มีรายได้สูง ทั้งที่ความเป็นจริงนั้นอาจตรงข้ามทั้งสิ้น ฉะนั้นเมื่อ “คนใน” บางกลุ่มเข้ามาปรุงสร้างบทละคร หรือบทภาพยนตร์รวมทั้งซีรีส์ก็สร้างความแตกต่างอย่างสิ้นเชิง

การปรับ “ปรุง เรื่องเพศนอกกลุ่มโดย คนใน”

หากมองไปในหน้าจอบปัจจุบันก็จะพบว่า มีผู้ปรุงที่มีจำนวนมากขึ้น ดังจะพบว่า มีภาพยนตร์ ซีรีส์จำนวนมากน้อยที่เริ่มเข้าสู่ตลาดเพื่อให้ผู้ชมได้รับบริโภคจนเรื่องเพศสภาพ เพศวิถีกลายเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่ผลิตออกมาเพื่อ “เอาใจ” ลูกค้านตลาด ซึ่งลูกค้าในที่นี้หมายถึงรวมถึง ผู้ชม ผู้สร้าง นายทุน ผู้มีส่วนได้เสียต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง แต่ประเด็นสำคัญคือเริ่มมี “คนใน” เข้ามาปรุงเรื่องเพศให้กลายเป็นสินค้าเช่นกัน

ปัจจุบัน “คนใน” ที่เดินทางเข้ามาปรุงสินค้าก็ไม่ได้สร้างความแตกต่างจากคนนอกนัก ดังจะเห็นได้จากรายชื่อยี่ห้อของภาพยนตร์และซีรีส์ที่ได้ยกตัวอย่างไว้ข้างต้นไม่ว่า “คนใน” หรือ “คนนอก” จะเป็นผู้ปรุงเนื้อหาบุคคลลักษณะของตัวละคร การเล่าเรื่องต่าง ๆ แทบไม่มีความต่างกัน หากมีอยู่เพียง 1 กลุ่มที่สร้างความแตกต่างจากผู้ปรุงคนอื่น ๆ นั่นคือ ซีรีส์ “Gay OK Bangkok” การที่ผู้เขียนสรุปว่ามีความต่างนั้น จากการศึกษาของผู้เขียนที่ผ่านมาเรื่อง “Gay OK Bangkok

การเล่าเรื่องจริงของเพศนอกกลุ่มในวัฒนธรรมป๊อป” เพราะจากการศึกษาครั้งนั้นพบข้อสังเกตหลายประเด็น แต่ประเด็นที่สำคัญที่ผู้เขียนพบความแตกต่างจากบทภาพยนตร์หรือซีรีส์เรื่องอื่น ๆ คือ ผู้เขียนบทต้องการ “ปรุง” เรื่องนี้ให้เป็นเรื่องจริงมากที่สุดที่เกิดขึ้นในสังคมเพศนอกกลุ่มที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ไม่ใช่เรื่องรัก “เพื่อฝัน” ที่มีอย่างคาดฝันหรือที่สามารถเจอได้จากซีรีส์ในช่องต่าง ๆ จากบทสัมภาษณ์ของผู้เขียนบท ชากร ภูเขาทอง และณพนธ์ ชัยวิมล กล่าวไว้

“... GAY OK BANGKOK’
เป็นซีรีส์ที่เล่าเรื่องราวของเกย์โดยบอกว่า
เฮ้ย เกย์ก็คือคนธรรมดาๆ คนหนึ่ง
ไม่จำเป็นต้องตลกหรือโศกสลดหดหู่
หรือมีชีวิตที่แปลกประหลาดอย่างที่มัก
ถูกนำเสนอในสื่อทั่วไปจุดประสงค์ของ
เราคือเราไม่ได้ต้องการนำเสนอ
ภาพรวมของเกย์ทุกคน เพราะแม้แต่ใน
กลุ่มเกย์กันเองก็มีกลุ่มย่อยๆ
(subculture) ไปอีกเยอะมาก
เพราะฉะนั้นเราไม่สามารถที่จะ
represent ได้ทั้งหมดแน่นอน เรา
พยายามที่จะเล่าชีวิตของกลุ่มคนกลุ่ม
หนึ่ง ที่ just happen to be gay ...”
(The MATTER, 2017) [47]

จากบทสัมภาษณ์ในช่วงแรกก็พบว่า ผู้กำกับและเขียนบทต้องการจะนำเสนอเรื่องราวของเพศนอกกลุ่มที่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริง โดยไม่พยายามปรุงเรื่องราวต่าง ๆ ให้เหมือนกับซีรีส์ “รักเพื่อฝัน” แบบที่เห็นกันในช่องทางของสื่อทั่วไป รวมทั้ง

“... จุดเริ่มต้นก็แค่มาจากเรา
อยากจะซีรีส์เกย์ที่ตีเท้านั้นแหละ
ด้วยที่ผ่านมามีเราเห็นเกย์ในสื่อก็จะมีแค่
หนึ่ง เป็นตัวตลก หรือไม่ก็ สอง เป็น
Tragedy ไปเลย แบบพ่อแม่มีลูกชาย
คนเดียวแล้วจะถูกจับแต่งงาน เป็น
โศกนาฏกรรม ความไม่สมหวังทั้งหลาย
แหละ เราก็สงสัยว่า ทำไมวะ ในเมื่อ
ชีวิตเราสองคนสนุกจะตายแล้วโคตร

ธรรมดาเลย เรามีรัก เรามีด้านชั่วร้าย
แล้วเราก็มีด้านดี ทำไม่ไม่นำเสนอเรา
แบบตรงไปตรงมาบ้าง ไม่ต้องมาตัดสิน
ว่า พวกมึงเป็นแบบนี้ พวกมึงก็จะต้อง
น่าสงสาร รันทนรัก หรือพวกมึงจะต้อง
ตกลงไปหา แล้วไล่จับผู้ชายตลอดเวลา
เราก็เลยอยากจะทำชีวิตของคนกลุ่ม
เราแบบที่มันเป็นจริงที่เป็นอยู่ ไม่ว่าจะ
ดีจะชั่ว เราก็จะเล่ามัน ...”
(Attitudethai, 2016) [48]

และจุดนี้เป็นอีกหนึ่งจุดที่ผู้ศึกษาพบว่าผู้เขียนบททั้ง 2 คนพยายามที่จะรื้อสร้าง (Deconstruction) เนื้อหาของภาพยนตร์หรือซีรีส์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเพศนอกกลุ่มให้มีความจริงใกล้เคียงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมากที่สุดรวมทั้งการพยายามใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์เรื่องราว [49] รวมทั้งพยายามที่จะทำลายกำแพงที่ “คนนอก” พยายามสร้างขึ้นว่า “ตัวตลกโปกฮา” รวมทั้ง “เป็นผู้ป่วยทางจิต” เป็นคนมักมากในกามคุณ “เป็นคนวิปริต (Queerness)” และที่สำคัญคือ “มักไม่ประสบความสำเร็จในความรัก” ทั้งสิ้น รวมทั้งการเลือกใช้ตัวละครหรือฉากที่เกิดขึ้นในซีรีส์ชุดนี้ทั้ง 2 ซีซั่นนั้นก็ไม่ได้ใช้ตัวละครมีกล้ามเนื้อสวย ขาวดี หรือแม้กระทั่งร้ายยวดยลนิยมดี อีกทั้งฉากที่ตัวละครต้อง “เปลือยผ้า” พร่ำเพรื่อเช่นกัน ในซีรีส์ชุดนี้สร้างความแตกต่างไปจากภาพปรุง ภาพสร้าง ภาพตัวแทนที่ผู้ชมเคยรับชมอย่างมาก

“เพศนอกกลุ่ม” กลายเป็นสินค้าทางเพศ

สื่อพยายามที่จะปรุงภาพแทน (Representation) ตัวละครในภาพยนตร์และซีรีส์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเพศนอกกลุ่มให้มีความแตกต่างจากชีวิตประจำวัน และเมื่อปรุงเสร็จแล้วก็พยายามที่จะผลิตซ้ำทางความคิดนี้เข้าไปในผู้ชม หรือผู้บริโภคอย่างมาก ส่งผลให้ผู้คนในสังคมเกิดการรับรู้ภาพที่ผิด เช่น มีงานวิจัยหลายชิ้นที่เสนอเรื่องตัวละครเพศนอกกลุ่มในยุคแรกมักเป็น “ตัวตลกโปกฮา” รวมทั้ง “เป็นผู้ป่วยทางจิต” เป็นคนมักมากในกามคุณ “เป็นคนวิปริต (Queerness)” และที่สำคัญคือ “มักไม่ประสบความสำเร็จในความรัก” ซึ่งส่งผลร้ายกับประชากรกลุ่มเพศนอกกลุ่มอย่างมาก หนึ่งในนั้นคือแนวคิดการเหมารวม (Stereotype) รวมทั้งพยายามปรุง

ว่าตัวละครในภาพยนตร์หรือซีรีส์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเพศนอกกลุ่มนั้นต้องมีร่างกายกำยำ กล้ามเนื้อสวยงาม ขาวดี ดูดีมีรสนิยม จุดนี้ไม่ได้หมายความว่าผู้ประพันธ์ ผู้เขียนจะกล่าวคือการที่ผู้แต่งปรุงรายละเอียดจุดนี้มากเกิดไปอาจส่งผลถึงเรื่องการสู่สมเสี่ยงในจริยธรรม อาจเกิดการจับต้อง จับจองเรือนร่างตัวละครเหล่านั้นได้โดยเสรี ในฐานะวัตถุทางเพศ เพราะตัวละครหลากหลายตัวมีอายุ ไม่บรรลุนิติภาวะ การใช้ฉาก “โป๊เปลือย” มากเกินไป โดยทั้งหมดนี้อาจสร้างให้สังคมรังเกียจรวมทั้งเกิดความกลัวต่อกลุ่มเพศนอกกลุ่มได้

และเมื่อทั้งหมดถูกรับรู้ไปในมุมมองนั้นการพยายามทำให้ร่างกลายเป็นสินค้าทางเพศ หรือวัตถุทางเพศที่ผู้ปรุงรายใดมีทรัพยากรมากก็จะพยายามปรุงและยึดยึดแนวคิดนี้ให้กับคนในสังคม เมื่อผู้ชมหรือผู้บริโภครับรู้แล้วก็จะเริ่มการตีความว่าเมื่อไหร่ก็ตามพบเจอกับกลุ่มคนเพศนอกกลุ่มก็จะเหมารวมว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นแบบนี้ ยังเป็นการนำเสนอเรื่องที่ผลิตซ้ำย้ำเพศวินิแบบรักต่างเพศเป็นใหญ่ โดยไม่ได้เปิดรับความจริงหรือความเป็นไปอีกด้านหนึ่งเลย

และสิ่งหนึ่งจากการศึกษาค้นคว้า รวมทั้งการที่ผู้เขียนศึกษาเรื่องราวของเพศนอกกลุ่มมาในระยะเวลา มากพอที่พบประเด็นที่น่าสนใจคือการเปลี่ยนแปลงโครงเรื่องในการเปลี่ยนผ่านของกาลเวลา ในอดีตนั้นเรื่องราวของเพศนอกกลุ่มมีต้นเรื่องที่เกี่ยวกับ “ตัวตลกโปกฮา” “เป็นผู้ป่วยทางจิต” และพัฒนาต่อเนื่องมาเป็น “เรื่องความรัก” ที่ยังหาทางออกไม่ได้ “มักไม่ประสบความสำเร็จในความรัก” จนกระทั่งในปัจจุบันโครงเรื่องมักนำเรื่องราวของกิจกรรมทางเพศมาสอดแทรกในเรื่อง เรื่องต่าง ๆ ฉะนั้นเรื่องราวของเพศนอกกลุ่มเองก็มีพลวัตต่อสังคม ดังละครชุดในปัจจุบันที่พบว่ายังคงมีเรื่องราวของการ “เปลื้องผ้า” แม้กระทั่งพระเอกหรือนักแสดงชายก็ยังคงได้รับบทบาทที่สะท้อนการปรุงเรื่องเพศให้เป็นสินค้าอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นยังคงมีการพัฒนาและมีเนื้อหาของการ “เปลื้องผ้า” ต่อไปในสังคม เพราะหากยังคงเป็นที่ต้องการของบริโภคนิยมในสังคมไทยรวมทั้งยังคงเป็นค่านิยมในความเป็นชายที่ผู้ชายแท้ หรือผู้ชายที่จะมีผลงานออกมาก็จะต้องใช้ร่างกาย “แลก” กับการมีผลงาน ดังที่พบเห็นในละครชุดชุด รวมทั้งข่าวบันเทิงต่าง ๆ

เอกสารอ้างอิง

- [1] เพ็ญมาส กำเหนิดโทน, “การยอมรับของครูต่อนักเรียนเกย์ : ศึกษากรณีข้าราชการครูโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียน,” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528.
- [2] กิ่งรัก อิงคะวัต, “รูปแบบการดำเนินชีวิต พฤติกรรมการบริโภค และพฤติกรรมในการเปิดรับสื่อของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในเขตกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- [3] รวมพล สายอรุณ, “ภาพลักษณ์เกย์ในสายตา นักศึกษา,” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2541.
- [4] จารุงศ์ สายะโสภณ, “การยอมรับของอาจารย์ต่อนักศึกษาที่เป็นเกย์ : กรณีศึกษาอาจารย์ในสถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์,” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2546.
- [5] เศรษฐวิชัย พัฒน์สุวรรณ, “ผลกระทบต่อพ่อแม่ด้านจิตใจและสังคมกรณีลูกเป็นเกย์,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2548.
- [6] ประภาศรี จีระยิ่งมงคล, “เกิดมาเพื่อเป็นเกย์,” วิทยานิพนธ์พยาบาลมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2549.
- [7] รัตนา ทรัพย์สงวน, “ภาพลักษณ์ของกลุ่มชายรักชายในสายตานิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์วิทยาเขตบางเขน,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2553.
- [8] วาสนา ท่วงรักษ์, “วิถีชีวิตคู่ของเกย์ในกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2547.
- [9] บงกชมาศ เอกเอี่ยม, “เกย์ : กระบวนการพัฒนาและธำรงเอกลักษณ์รักร่วมเพศ,” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.
- [10] สหาศัย พงศ์ศิริณู, “การบริหารจัดการนิตยสารสำหรับเกย์,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- [11] ทศพร มณีศรีขำ, “การสร้างความเป็นอื่นให้กับเกย์,” วิทยานิพนธ์การศึกษาดุสิตบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2545.
- [12] อนันต์ นาวิไล, “กระบวนการการกลายมาเป็นผู้ชายชายตัว : ศึกษาเฉพาะกรณีผู้ชายชายตัวให้เกย์ในกรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2537.
- [13] ชินวร ฟ้าดิษฐ์, “เว็บไซต์เกย์ : พื้นที่สาธารณะสำหรับคนชายขอบ,” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2556.
- [14] กฤษ เตชะประเสริฐ, “พฤติกรรมทางเพศของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ที่อาศัยในเขตจังหวัดขอนแก่น,” วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2556.
- [15] อีระ บุชบกแก้ว, “กลวิธีทางภาษากับการนำเสนออัตลักษณ์ของตนเองโดยกลุ่ม เกย์ออนไลน์,” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- [16] ชาญัญญภัทร์ ช่อนกลิ่น, “วิถีชีวิตชายชายตัวในบาร์เกย์ย่านสุรวงศ์ กรุงเทพมหานคร,” วิทยานิพนธ์พัฒนสังคมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556.
- [17] Sarupong Sutprasert, “Discourse of gay dance music in the context of contemporary Bangkok,” (THE DEGREE OF MASTER OF ARTS (MUSIC), Mahidol University, 2010.
- [18] ศรัณย์ มหาสุภาพ, “การสร้างอัตลักษณ์เกย์ในงานเขียนแนวอัตชีวประวัติเกย์ร่วมสมัย,” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- [19] ปุรินทร์ นาคสิงห์, “เกย์ : กระบวนการพัฒนาเอกลักษณ์และวิถีชีวิตทางเพศ,” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2556.
- [20] นที อีระโรจนพงษ์, “ความสนใจทางการเมืองไทยของกลุ่มชายรักชาย (เกย์) ในอำเภอเมือง

- เชียงใหม่,” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- [21] อิตารัตน์ พุทธอาสน์, “การศึกษากระบวนการออกแบบเครื่องแต่งกายที่สะท้อนอัตลักษณ์เกย์,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2551.
- [22] อภิญา เสี่ยงสืบชาติ, “การพัฒนาเว็บไซต์สำหรับสังคมเกย์ชาวไทย,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2552.
- [23] พจมาน มุลทรัพย์, “เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม,” วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551.
- [24] จตุพร บุญ-หลง, “ชีวิตติดเบอร์ : ตัวตนและเพศวิถีของเกย์ "ควิง" ในเซานา M,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.
- [25] นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ, “ขบวนการเคลื่อนไหวของเกย์ในสังคมไทยภาคปฏิบัติการและกระบวนการทัศน์,” วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553.
- [26] รวิสร่า ศรีวัฒนวรชัย, “การศึกษาชีวิตของชายชายบริการทางเพศในสถานบริการบาร์เกย์เขตเมืองพัทยาจังหวัดชลบุรี,” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยบูรพา, 2544.
- [27] กฤตณัฐ เฟื่องชัย, “การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์,” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2559.
- [28] เอกศาสตร์ สรรพช่าง, “คาราโอเกะคลับ : พื้นที่และตัวตนของเกย์อ้วน,” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.
- [29] เนติ สุนทรวารวิทย์, “การสร้างความหมายและตัวตน "เกย์" ในพื้นที่แห่งความเป็นจริงและพื้นที่ไซเบอร์,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2556.
- [30] ธาณี ชื่นคำ, “ศึกษาอัตลักษณ์ของเกย์ในสื่อภาพยนตร์ไทย,” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2555.
- [31] จิรณิน กิตติกา, “พื้นที่แห่งการซ่อนอำพรางในบาร์โชน์เกย์ย่านสันติธรรม จังหวัดเชียงใหม่,” วิทยานิพนธ์สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2556.
- [32] ณัฐพล แก้วเกิด, “นักศึกษาเกย์กับอาชีพพนักงานวดในสปาเกย์,” วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2556.
- [33] ญาณธร เจียรรัตนกุล, “YAOI : การดูเกย์โดยผู้หญิงเพื่อผู้หญิง,” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.
- [34] ปราชญา เทพเทวิน, “การใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อแสดงตัวตนทางสังคมของกลุ่มเกย์ในจังหวัดเชียงใหม่ กรณีศึกษา facebook Page,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2558.
- [35] เบญจรงค์ ธีระผลิกะ, “ปัจจัยที่สนับสนุนการสร้างสรรคเนื้อหาเพศนอกกรอบในภาพยนตร์เรื่อง "รักแห่งสยาม" ของมะเดี่ยว ชูเกียรติ ศักดิ์วีระกุล,” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2559.
- [36] ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554, กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน, 2556.
- [37] Hall, S. (Ed.), “Representation: Cultural representations and signifying practices,” (Vol. 2) Sage, 1997
- [38] ธเนศ วงศ์ยานนาวา, “ภาพตัวแทน: แทนสิ่งที่ไม่ได้,” จุลสารไทยคดีศึกษา, ปีที่ 12 ฉบับที่ 1, 2538, หน้า. 16-18.
- [39] กาญจนา แก้วเทพ, สมสุข หินวิมาน, สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับ สื่อสารศึกษา, ภาพพิมพ์, 2551.
- [40] ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง, “เพศสภาพและเพศวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย,” วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- [41] เบญจรงค์ ธีระผลิกะ, “นักสร้างสรรค์การตลาดในยุคเรืองของเพศนอกกรอบ,” วารสารการสื่อสารมวลชน คณะการสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ปีที่ 5, ฉบับที่ 2, 2560, หน้า. 115-143.
- [42] จเร สิงห์โกวิน, ถอดผ้าชายร่างในละครสาววาย ในดร.นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ (บรรณาธิการ), ชุดสังคม-

วัฒนธรรมร่วมสมัย ลำดับที่ 6 เมื่อร่างกลายเป็น
เพศ อำนาจเสรีนิยมใหม่ของเพศวิถีในสังคมไทย,
หน้า. 115-186, ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การ
มหาชน), 2560.

- [43] ปุรินทร์ นาคสิงห์ และธাত্রี ได้ฟ้าพูล, “การ
ประกอบสร้างตัวตนเกย์ในภาพยนตร์ไทย,”
วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, ปีที่ 39,
ฉบับที่ 2, 2556, หน้า. 35-53.
- [44] Headland, T. N., Pike, K. L., & Harris, M. E.
(1990). Emics and etics: “The insider/
outsider debate. In This book had its
genesis at a symposium of the 87th Annual
Meeting of the American Anthropological
Association in Phoenix,” Arizona, on Nov
19, 1988. Sage Publications, Inc.
- [45] Foucault, M, The history of sexuality: An
introduction, volume I, Trans. Robert Hurley.
New York: Vintage, 1990.
- [46] อิทธิเทพ หลินวรัตน์, “การสื่อสารกับการสร้าง
เรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมบริโภค: ศึกษากรณี
นายแบบ นักแสดงชาย และนักร้องชาย,”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552.
- [47] The MATTER, (30 สิงหาคม 2560) คุยกับ ‘โจโจ้
ทิกซากรูเชาทอง’ ผู้กำกับ GAY OK BANGKOK
ซีรีส์แฉมุมมองต่างๆ ของเกย์, สืบค้นเมื่อ, สืบค้น
จาก <https://thematter.co/rave/does-being-gay-ok-in-bangkok/20410>.
- [48] Attitudethai, (30 สิงหาคม 2560), INTERVIEW |
GAY OK BANGKOK, สืบค้นจาก <http://attitudethai.com/post/rPGJs4-interview-gay-ok-bangkok/2>.
- [49] เบญจรงค์ ถิระผลิกะ ว่าที่ร้อยตรี, “ธรรมชาติของ
ความคิดสร้างสรรค์: กรณีศึกษาการสร้างภาพยนตร์
เรื่อง “รักแห่งสยาม,” วารสารสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ปีที่ 20 ฉบับที่ 1,
2560, หน้า. 336-378.